Р Е Ш Е Н И Е
№ 3452

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 15 състав,** в публично заседание на 13.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **208** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 125 от Закона за държавния служител.

Р. Т. К. от [населено място] е предявил срещу Министерството на правосъдието иск за присъждане на обезщетение за времето от 19.04.2013 г. до 19.10.2013 г., през което е останал без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение със заповед № ЧР 03 10/ 19.04.2013г. на министъра на правосъдието. Заявено едновременно с оспорването на цитирания административен акт и уточнено в молба от 24.01.2014г., искането до съда е за присъждане на обезщетение в размер на 8441,63 лв, конкретизирано по календарни месеци в рамките на общия исков период.

Ответникът, министерството на правосъдието, не депозира писмен отговор. В съдебно заседание отрича основателността на иска.

Прокурорът от СГП предлага искът да бъде уважен в установения въз основа на писмените доказателства размер.

От фактическа страна се установява:

Със заповед № ЧР 03 10/ 19.04.2013 г. на министъра на правосъдието е прекратено служебното правоотношение между Р. К. и ведомството. С влязло в сила на 21.12.2013 г. решение на ВАС, V отделение по адм. дело № 8065/ 2013 г. цитираният административен акт е отменен.

Ищецът твърди, че в периода 19.04.2013 г. – 08.09.2013 г. не е работил нито по трудово, нито по служебно правоотношение. Трудовата и служебната му книжки не съдържат отразявания за съществуване на такива правоотношения в посочения времеви отрязък. В същия смисъл и писмо на заместник директора на ТД на НАП С..

На 09.09.2013 г. е сключил трудов договор с [фирма], по който определеното основно месечно възнаграждение е 1160 лв.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.
При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:
Когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай с решение на ВАС е отменена заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца. Основната заплата на ищеца към датата на прекратяване на служебното му правоотношение с министерството на правосъдието е 1700 лв – заповед № ЧР 01 329/ 16.07.2012 г., а определеното му от работодателя по трудов договор № 25/ 09.09.2013 г. /л. 19 от делото/ основно месечно възнаграждение е 1160 лв.

Изпълнението на отрицателната предпоставка по чл. 104, ал. 1 ЗДСл е видно от удостоверителното изявление на заместник директора на ТД на НАП С. - писмо изх. № 94 Е 201/ 24.04.2014 г. Ответникът не ангажира доказателства, оборващи твърдението на ищеца, че е останал без работа от датата на прекратяването на служебното правоотношение до 08.09.2013 г. включително, поради което се налага извод, че К. не е престирал труд и не е получавал доходи от труд в цитирания период. Следователно искът е доказан по своето основание.

За времето от 19.04.2013 г. до 30.04.2013 г. дневното възнаграждение на ищеца би било в размер на 77,27 лв, или за оставащите от м. април 2013 г. 7 работни дни то следва да възлезе на 540,91 лв. За месеците от май до август включително то би било в размер на 1700 лв, а за периода 01.-08.09.2013 г. четири работни дни по 85 лв, или 340 лв. За периода от 09.09.2013 г. до 30.09.2013 г. К. е получил възнаграждение по трудовия договор в размер на 928 лв /16 дни по 58 лв/, което е с 432 лв по-малко от възнаграждението, което би получил като държавен служител ако не бе прекратено служебното правоотношение /16 дни по 85 лв са 1360 лв/. Аналогично за м. октомври 2013 г. 14 работни дни по трудовия договор К. е получил 706,02 лв /или 50,43 лв дневно/, а би получил за 14 работни дни по 73,91 лв или 1034,74, следователно разликата е 328,72 лв.

Поради това на служителя следва да се присъди обезщетение в размер на 8441,63 лв, представляваща сбора от цитираните суми за периода от 6 месеца, през които е останал без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение.

При този изход на спора и при заявеното преди края на устните състезания искане разноски се следват само на ищеца и му се присъждат в направения и

установен по делото размер на 1764 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да заплати на Р. Т. К. обезщетение по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител в размер на 8441,63 /осем хиляди четиристотин четиридесет и едно цяло и шестдесет и три стотни/ лв за периода 19.04.2013 г. – 19.10.2013 г., както и 1764 /хиляда седемстотин шестдесет и четири/ лв разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: